

BENGÜ KARADUMAN

YANKIECHO

Manzara I
120 x 85 cm
Kağıt üzerine mürekkep
2015

Landscape I
120 x 85 cm
Ink on paper
2015

YANKI

Öykü Özsoy

Büyümemiz için bize gereken gerçekliktir, insan erdemini ya da kötülüğünü aşan bir bütünlüktür. Bilgiye, kendimizi bilmeye ihtiyacımız vardır. Kendimizi ve gölgemizi görmemiz gerekir. Çünkü gölgemizle yüzleşebiliriz; onu kontrol edebilir, onun rehberliğini kabul edebiliriz. Böylece belki de büyüdüğümüzde, güçlenip toplum içinde sorumlu yetişkinler olduğumuzda, dünyada yapılan kötülükler, katlanmak zorunda olduğumuz adaletsizlikler, azap ve acı karşısında ve o en sondaki nihai gölge karşısında, çaresizlikle teslim olmaya ya da gördüklerimizi inkâr etmeye daha az eğilimli oluruz.¹

Ursula K. Le Guin

Gölgemizle yüzleşmek zordur. Yazar Ursula K. Le Guin’in tanımıyla “ruhumuzun öteki yüzü, bilinçli zihnin karanlık kardeşi” gölge, arasıra kendini göstermeye çalışsa da, onu duymamaya, görmemeye çalışırız. Yine de gölgemiz, kendini hatırlatmak için tetikte bekler. Bilincimiz, uykunun yarı baygın haline kendini teslim ettiğinde ise, rüyalarımızın derinliğinden kendine yol açar. Farklı kimliklerle; bazen bir dost, bazen vahşi bir kurt, zaman zaman canavar artık hangi kılığa bürünmek istiyorsa çıka gelir ve rüyalarımızın içinden kendini duyurmaya çalışır. Biz onu duymak istersek, ne demek istediğine kulak vermek için istekli olursak, bize kendimizle ilgili anlatacağı çok fazla şey vardır: zayıflıklarımız, hırslarımız, kıskançlıklarımız, hayallerimiz ve hayal kırıklıklarımız hakkında; gerçekte nasıl bir insan olduğumuzla ilgili çok fazla ipucu yakalarız gölgemizin aktardıklarından.

Ünlü psikanalist ve psikiyatrist Freud’un öğrencisi, analitik psikolojinin kurucusu Carl Gustav Jung, Freud gibi bilinçaltını sadece bastırılmış arzuların saklanması yeri olarak tanımlamıyordu, aksine bilinçaltının, bireysel yaşamın, egonun (yani benliğin) bilinçli, düşünen dünyası gibi, gerçek ve sonsuz derecede kapsamlı, zengin bir yer olarak tarif ediyordu. Bilinçdışının dili ve “kişileri”, düşlerimizin bizimle bağlantı kurduğu sembollerdir. Bu sembollerin araştırılması, aslında insanın kendi bilinçdışıyla ilişkisinin araştırılmasıdır. Jung’a göre bilinçdışı, bilincin büyük yardımcısı, dostu ve akıl hocasıdır.² Bilinçdışıyla bağlantımızı rüyalar aracılığıyla kurarız ve Jung’a göre, rüyalar kişisel ve arketip anlamlar taşıyan sembollerle doludur. Gerçek bir bireyselleşme, “tam” olabilmek ise, kişinin kendi içine dönerek derinliklerine bakmasıyla mümkün olabilir, yani gölgemizi takip etmekle. Hayvansı, ilkel eğilimler kadar yaratıcılığın, coşkunun ve iç görünün kaynağı olan gölgeye bakmak ve kabullenmek pek de kolay değildir. Jung, herkesin bir gölgeye sahip olduğunu söyler ve gölge, bireyin yaşamına ne kadar az girerse, o kadar yoğun ve kara olur; onu inkâr etmek ve görmezden gelmek gölgenin güçlenmesine, bir süre sonra kişinin ruhu için bir tehdide dönüşmesine sebep olur, zira bilinç

¹ Ursula K. Le Guin, Kadınlar, Rüyalar, Ejderhalar, s.40-41, Metis Yayınları, 1999

² Carl Gustav Jung, İnsan ve Semboller, s. 8, Okuyan Us Yayınları, 2007

tarafından kabul edilmeyen gölge başkalarına yansıtılır ve yıkıcı, yok edici bir hale bürünebilir. Hepimiz için kendi gölgemizi tanımak ve onunla yüzleşmek zor ancak bir o kadar da önemli bir başarıdır.

Bengü Karaduman sanatsal üretiminde “gölge”nin peşindedir. Kendi gölgesiyle hesaplaşırken, aynı zamanda toplumsal hafızada yer eden olayların ardına, en derinine, gölgede kalan, fark edilmeyen tarafına bakmayı, ortaya çıkarmayı arzular. Bu olayların yarattığı sosyal ve psikolojik titreşimleri irdeler; unutulmasına, göz ardı edilmesine izin vermez. Bu titreşimler her birimizin hayatlarına çarparak bir yankı ortaya çıkarır. Duymak istemesek de ya da çevresindeki huzur bozucu gürültü arasında hissedemesek de, bazense bilinçli olarak unutmak istesek de oradadırlar ve farkında olmamız için Karaduman her türlü yolu kullanır. İşleri bağırmas, ancak sessiz de bir gücü vardır. İşlerinin anlatısında öncelikle kendisini irdeler ve bunu farklı medyalar aracılığıyla bize aktarır. Beslendiği en önemli kaynak, 2009 yılından beri tutmaya devam ettiği rüya günlükleridir. Sanatçı, bilinçli ya da bilinçsiz edindiği deneyimleri kayıt altına almaya karar verdiğinde, rüyalarındaki sahneleri, tekrar eden motifleri metinler halinde yazıya dökmüş, sonrasında kelimelerin bu sahneleri ifade etmekte yeterli güçte olmadığına karar verip, detaylı desenler çizerek bir görsel günlük olarak devam etmiştir. Rüya günlüklerinde çoğu zaman, sanatçının kendisi sahnelerin merkezinde yer alır, çevresindeki tanıdık ya da tanıdık olmayan bir çok obje, hayvan, insan ve yaratık ile karşılıklı iletişime geçer. Bu desenler bazen resimler halinde izleyici ile paylaşılırken, çoğunlukla silüetlerin ve gölgelerin hakim olduğu siyah beyaz bilgisayar animasyonlarına ve heykelsi objelerin eşlik ettiği video enstalasyonlarına dönüşür.

“Yankı” isimli kişisel sergisinde Bengü Karaduman’ın rüya günlüklerinin bir kısmı *Yara İzi* isimli, dört ekranlı bir enstalasyon olarak gösteriliyor. Rüyalarındaki tekrar eden motifleri gördüğümüz ekranların her birinde, sanatçının kendisini zor bir durum içinde bulduğu kısa animasyonlar izleriz. Loop olarak hazırlanan animasyonlarda, sanatçının görünmeyen bir güç tarafından itilerek yere düşürüldüğünü, diğerinde kendi yarasını iğne iplikle diktiğini, bir başkasında dişlerinin ağzından avucuna döküldüğünü görürüz. Kabus benzeri bu animasyonlara eşlik eden bir başka animasyon ise, sanatçıyı sırtından gördüğümüz bir doğum sahnesiyle başlar; doğum tamamlandığında kucağında bir maymun ile sanatçı bize doğru bakar. Maymun ve insan, vahşi ve “medeni” bir aradadır, içimizdedir. Tüm bu rüya sahneleri, güvensizlik, tehlike altında olma, düşkünlük, yardıma ve desteğe ihtiyaç duyma duyguları tarafından tetiklenen ve düşlerde yüzeye çıkan görüntülerdir. Boğucu, sanatçının kendisini zor durumlarda gördüğü sahneler bizim de duygudaşlık kurabileceğimiz, ülke ve dünya gündeminde yer alan, kendimizi çaresiz hissettiğimiz olaylar karşısında bilinçaltımızın verdiği tepkilerdir. Karaduman, bir yandan rüya günlükleriyle kendi deneyimini ve bu olaylar karşısındaki çaresizliğini izleyiciye aktarırken, bir yandan da bu olayların bir kısmını sergide izleyiciyle paylaşır. *Sağır Ağıt*, oğlunu bir anma yürüyüşüne yapılan müdahale sırasında bedenine isabet eden bir kurşun sonucu kaybeden annenin acısını sessiz bir animasyonla sergiler. Kadınlar tarafından çevrelenen anne,

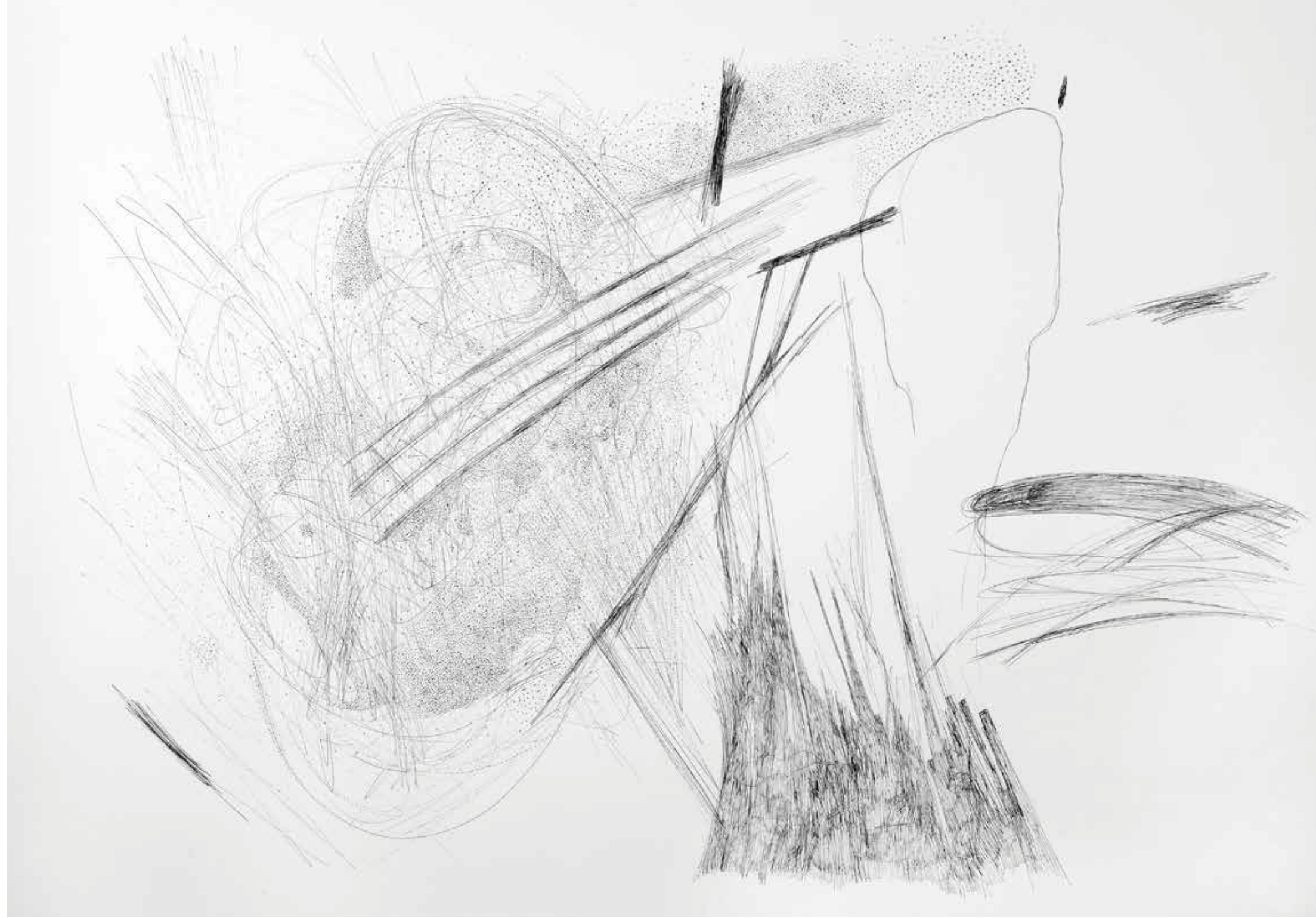
biteviye salınımlarla ağlayarak bir ağıt yakmaktadır. Onu çevreleyen kadınlar sessiz bir çaresizlikle annenin acısını paylaşır. Tekrar eden ve birbirine eklenen, toplumsal adalet duygusunun yitimine neden olan acıların bütünü annenin jestiyle betimlenir.

Yerleşik Geçicilik isimli video enstalasyonda, yaşam güvenceleri tehlikeye girdiği için ülkelerini terk etmek zorunda kalmış büyük insan topluluklarının trajedisi konu edilir. Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği’ne (UNHCR) göre, 2016 yılı sonu itibarıyla, savaş, şiddet ve zulüm sebebiyle dünya çapında zorla yerlerinden edilmiş 65,6 milyon insan başka ülkelere göç etti. II. Dünya Savaşı’ndan sonra yaşanan en büyük göç dalgasını ifade eden bu rakam, dünya genelinde koruma ihtiyacı içinde olan muazzam sayıda insan olduğunun en büyük göstergesidir. Daha trajik olan ise, 75.000 yalnız seyahat eden veya ailelerinden ayrı düşmüş çocuk, farklı ülkelerde sığınma başvurusunda bulunmuştur, bu sayının muhtemelen gerçek rakamların altında bir tahmin olması yüksek bir olasılıktır. Mültecilerin çoğu kamplardaki zor koşullarda barınmakta ve yaklaşık her biri ortalama 12 yılını bu ortamda geçirmektedir. Bengü Karaduman, video enstalasyonunda farklı kaynakları tarayarak ulaştığı dünya çapındaki 3003 adet mülteci kampını, kuruldukları ülkeler, şehirler ve özelliklerine göre listeler. İki kanallı enstalasyonda bir yandan kampların isimleri akarken, diğer yandan insan silüetleri kitleler halinde önümüzden geçer; bunların bir kısmı çevresi yüksek dikenli tellerle çevrilmiş, bulundukları kentlerden tecrit edilmiş kamplara ulaşabilirken, bir kısmı da bu yolculuğu tamamlayamazlar. Sanatsal bir jest olarak, *Barınak* isimli kolajlarında sanatçı mülteciler için korunma, saklanma, saklama edimlerini hatırlatan, hala inşaatı devam ediyormuş hissi veren küçük evcikler tasarlar.

Mürekkep Tarlası ve *Manzara* isimli desen serileri, sanatçının çizginin derinine inme, tüm süslemeleri kazıyarak en saf haline ulaşma araştırmalarıdır. Hızlı, keskin fırça darbeleriyle kağıt yüzeyine yayılan çizgiler, mürekkep izleri, sanatçıyı *Yol Sutra* kitabını oluşturmaya yönlendiren taslaklardır. Sanskritçede dizi anlamına gelen Sutra, öğretici kitapları için kullanılan bir terimdir. Yol Sutra, sanatçının derlediği, hayat yolundaki anlatıların, kadim bilgilerin ve antik çağlardan beri gelen bilinçli ya da bilinçdışı anlatının, nesilden nesile geçişiyle bir araya gelen, hayat denilen yolda yön bulma aracı olan söz dizilerinin çizgisel ifadesidir. Bengü Karaduman, kendi hayat pusulasını, sanat üretiminin yolunu, mürekkep lekeleri, çizgiler ve noktalar, siyahtan griye oradan beyazın çevresindeki her şeyi yutan muazzam boşluğuna uzanan, üst üste birikerek katlanan bir desenler kitabıyla bulur. Kitap, sanatçının kendi zamanını anlatan bir hiyeroglif yazı özelliğine sahiptir. Tüm yaşamdan süzülen, özellikle de sanatçının hayatına dokunan olaylar, insanlar, yaşayan ya da yaşamayan; canlı, hayvan, eşya, bitki her türlü nesne ve objenin, rüyalarındaki motiflerin bu çizimlerin içinde bir yeri ve ifadesi vardır. Karaduman’ın yarattığı özel çizgisel dilin derinliğine inildiğinde bunları okumaya, anlamaya başlarız. Aslında hepimizin bilinçaltına seslenen, tüm bilgiler bizde de yankısını bulur; tek yapmamız gereken, kendimizi gözümüzün önünde uzayıp giden mürekkep lekelerine bırakmaktır.

Sanatçı, çizgisel araştırmalarını, bilgisayar animasyonu kullanarak yeniden düzenler, böylece iki boyutlu çizimler, bilgisayar programı yardımıyla yeni bir boyutun içinde hayal edilerek kurgulanır. Karışık, muğlak ama içine girdikçe tanıdık öğeler taşıyan bir dünya bize açılır. Mekâna özgü olarak üretilen enstalasyon *Huzursuz Manzara*, bizi çevreleyen dünyadan damıtılmış elemanları içinde barındıran dört temalı bir animasyondan oluşur. Karaduman'ın uyguladığı dijital süreçte animasyona eklediği, kompozisyonunu kendisinin düzenlediği ses ve zemindeki kırık aynalar, izleyiciyi hareketli görüntünün daha derinine bakmak için tetikler. İlk tema olan *Islak Işık*, hüzmeler halinde ışığın farklı formlarını değişken ritimlerle betimler: parıldayan, kımıldayan, çözülen ışık hüzmeleri çevresindeki canlı cansız nesnelerin görüntüsünü zaman içinde bozar ve damlalar halinde ekranın ortasında, sanatçının kendisi olduğunu düşünebileceğimiz bir siluetin üzerine yağmaya başlar. Hayalete benzeyen bir gemi figürü *Denizin Dalgaları*'nda hareket eder, gemi bir rota takip etmekten çok denizin ritmine uygun olarak sürüklenmektedir. Dalgaların hareketiyle birlikte uzakta bir görünüp bir kaybolan, huzursuz bir manzara içinde gemi yiter gider. Dalgalar halinde büyüyen ve etrafındaki her şeyi yutan sis tüm ağırlığıyla çöker. Sislerin içinden, dairesel hareketlerle göğe doğru yükselen kuşların her biri, bilinçdışının rüyalarda ortaya çıkan motifleridir. *Sis Kuşları* temasının ortasında ise onları kontrol etmeye çalışan, elinde asası, belki bir şaman ya da bilge bir kadın, ritmik şekilde hareketlenir. Zamanın geçiciliği *İşleyen Metal*'in ana odağıdır. Bir saat sarkaçını andıran figür, yarım ay şekilde betimlenen zamanın karnına gittikçe yavaşlayan salınımlarla darbeler indirir, onu öğütterek incecik iplikler halinde söker, arka planda duyulan inşaat gürültüleri, insan bağırışları, kalabalık insan topluluklarının huzursuzluğunun ifadesidir. *Huzursuz Manzara*, mekânla iletişime geçerek, şiirsel, metaforik ve duyumsal yorumlamalara açık karakteriyle, izleyicinin kendi farkındalığıyla, kişisel ve evrensel durumlarla, duygularla yüzleşmesine aracılık eder.

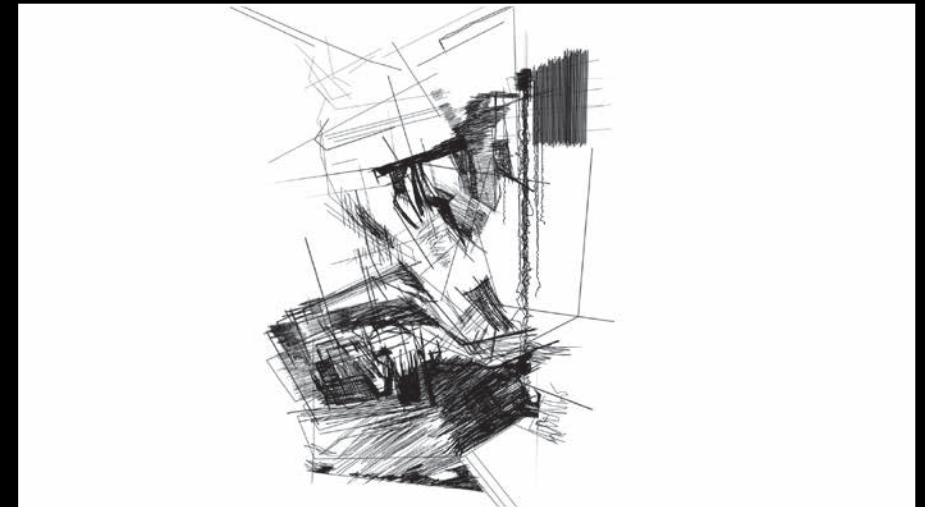
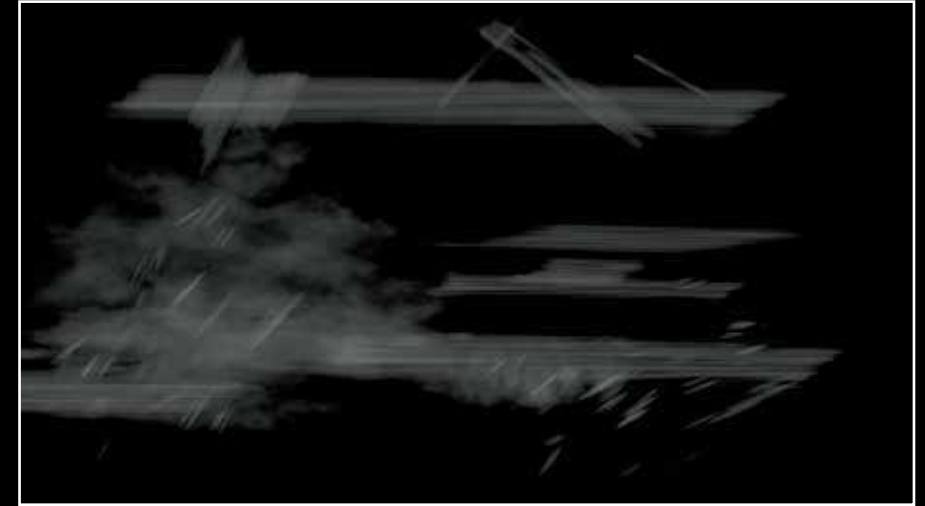
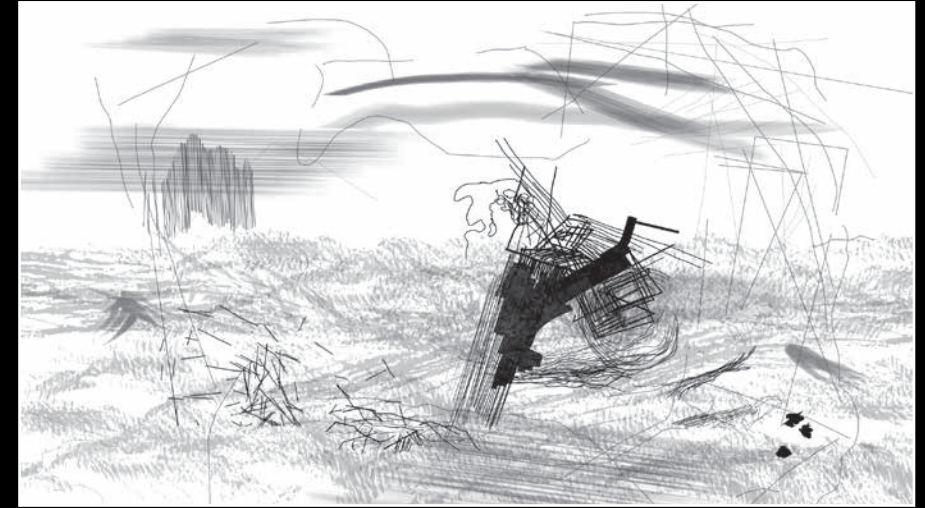
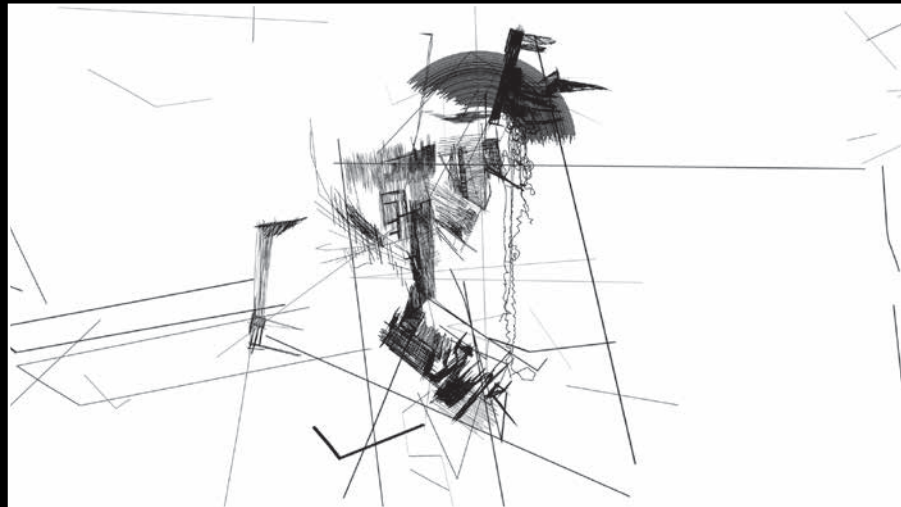
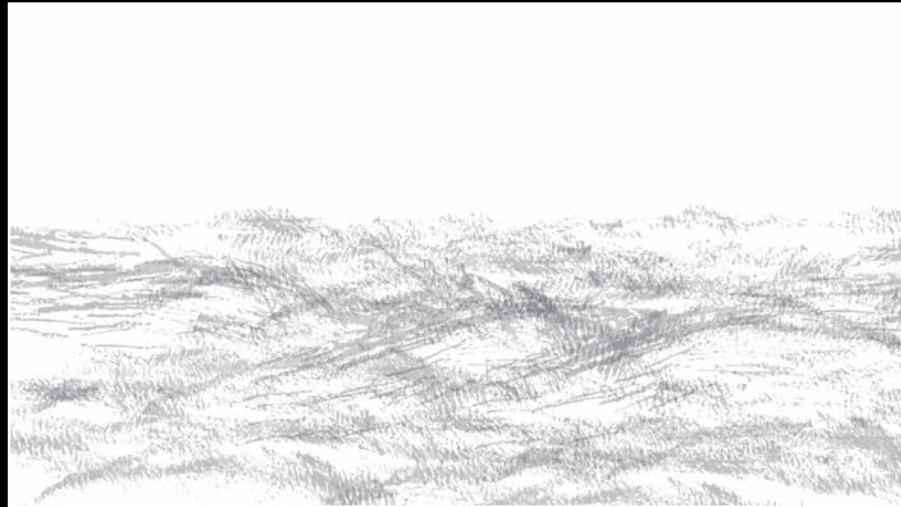
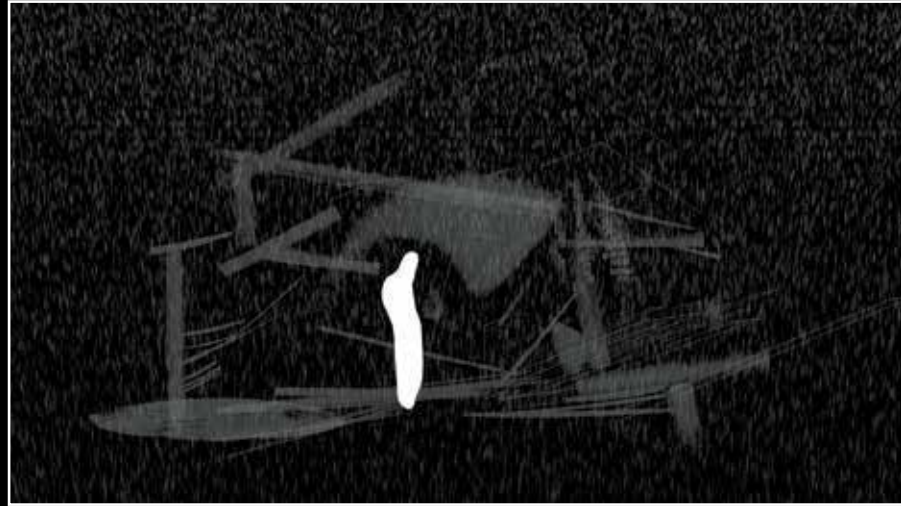
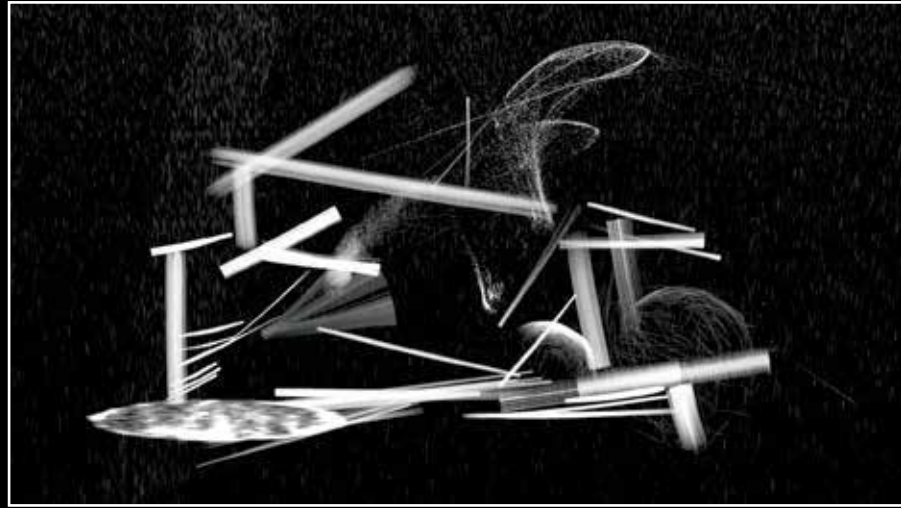
Yaşadığımız dünyanın baş döndürücü ve kontrol edilemez hızı içinde, bugünün insanının bir krizin ortasında olduğunu kabul edelim. Bir gelecek hayal edebilmek, bugüne tutunarak ve oradan geleceği şekillendirerek mümkün olabilir. Yerleşik olmak yerine göçebelik, ancak sadece “bir yerden diğerine hareket hali” olarak göçebelik değil; düşüncelerin, duyguların, inandığımız değerlerin de göçebeliği sonucu ortaya çıkan parçalı kimlikler, bunun yol açtığı hafızasızlık, ortak yapılardan kopuş, bireyin hayatında aldığı tüm kararları, hayat karşısındaki duruşunu da etkiler. Bengü Karaduman, belirsizlik dolu bu ortamda, yıkım, tekrar ayağa kalkma ve bu süreç içinde değişime uğrama döngüsünde; kendisini, bedenini ve ruhunun bulunduğu ortamı yeniden tanımlama ihtiyacıyla harekete geçer; etrafını gözlemleyerek topladığı öğeleri işler, bilinç ve bilinçdışının zamanlararası hareketini, gölgenin peşinden giderek animasyonlarında, desenlerinde işler. Sonrasında ne tepki vereceğimizi görmek için bize doğru fırlatır ve yankısını bekler.

Manzara II, 120 x 85 cm, Kağıt üzerine mürekkep, 2015

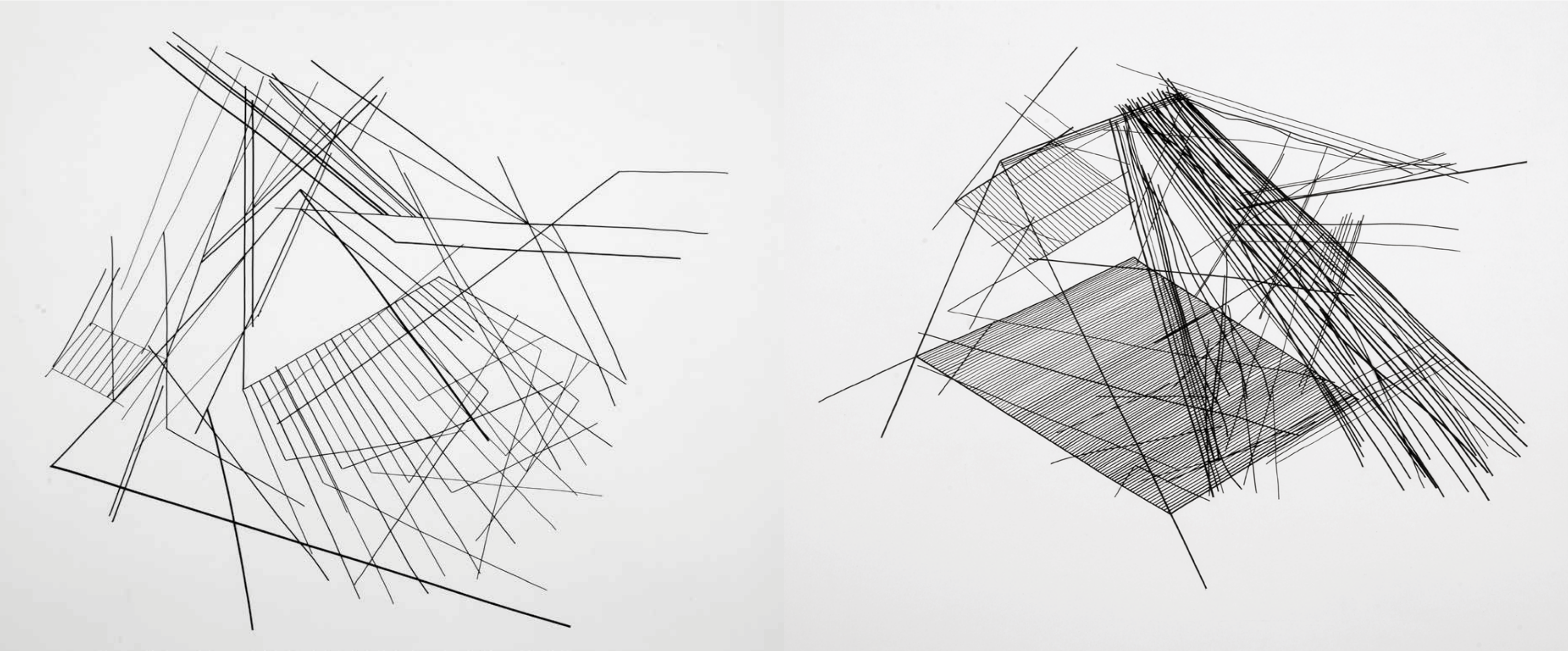
Landscape II, 120 x 85 cm , Ink on paper , 2015

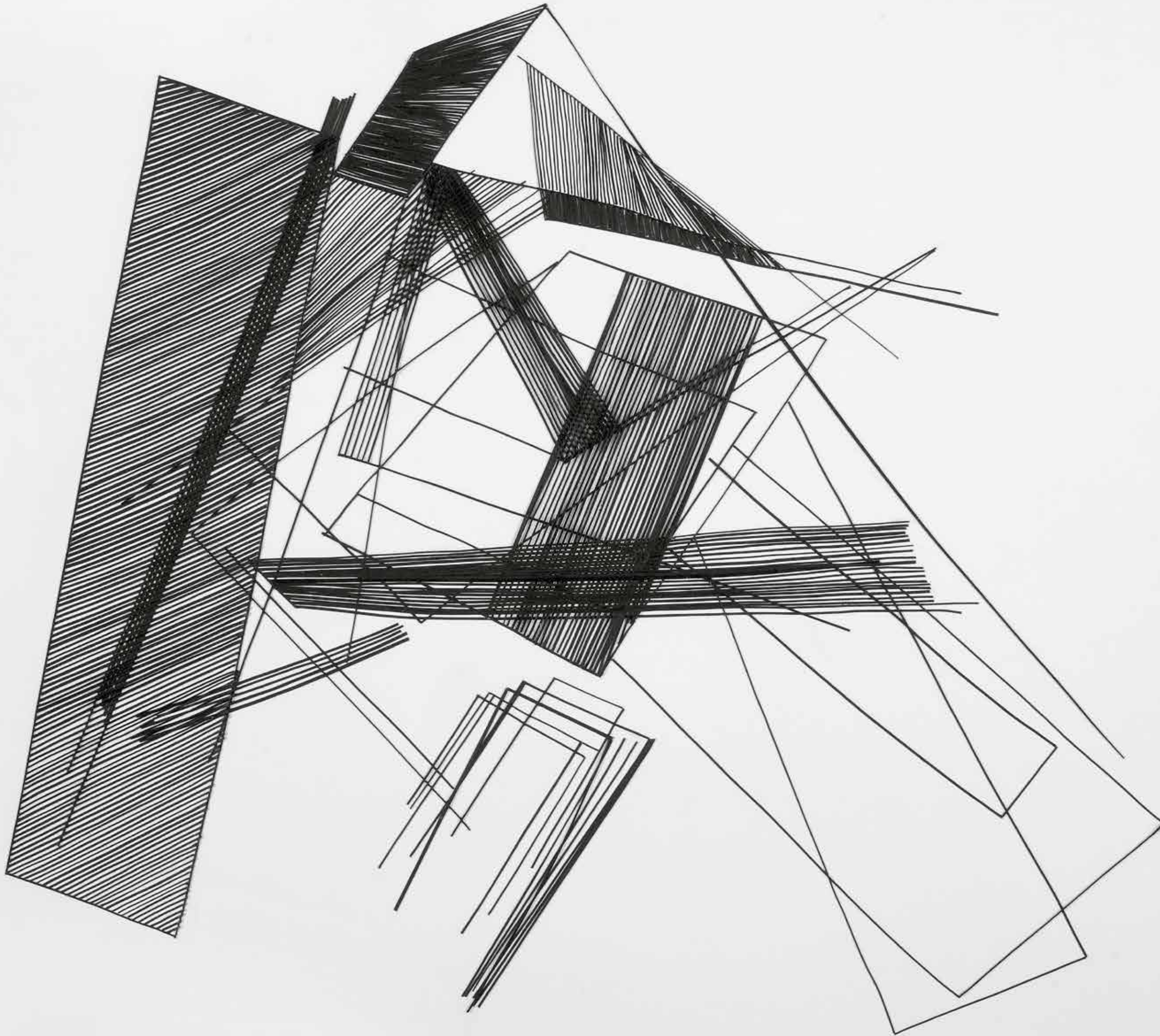
Huzursuz Manzara
Medya enstalasyonu:
video & kırık aynalar
Video: Full HD 3 &
2 boyutlu bilgisayar
animasyonu
Süre: 5'17"
Video & ses - vokal:
Bengü Karaduman
2017

Restless Landscape
Media installation:
video & broken mirrors
Video: Full HD 3D
& 2D computer
animation
Duration: 5'17"
Video & sound - voice:
Bengü Karaduman
2017

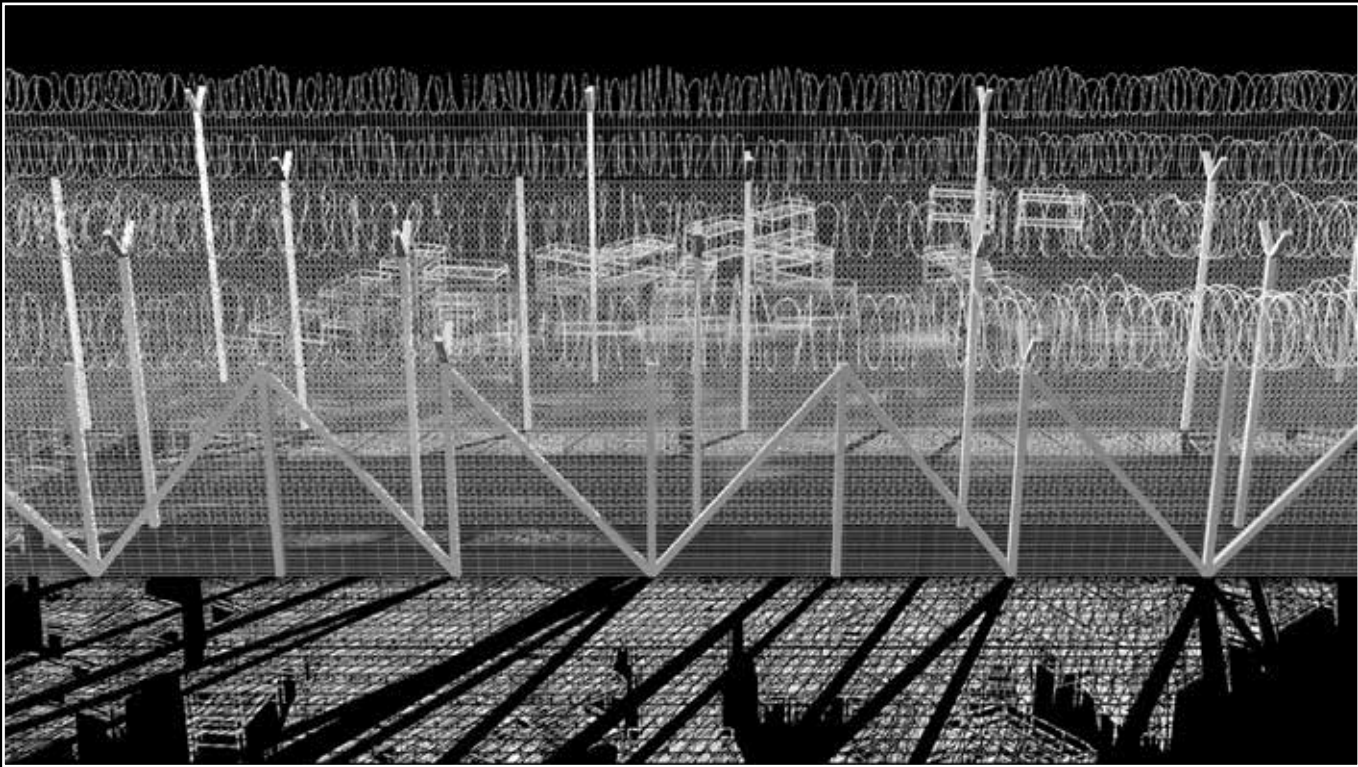
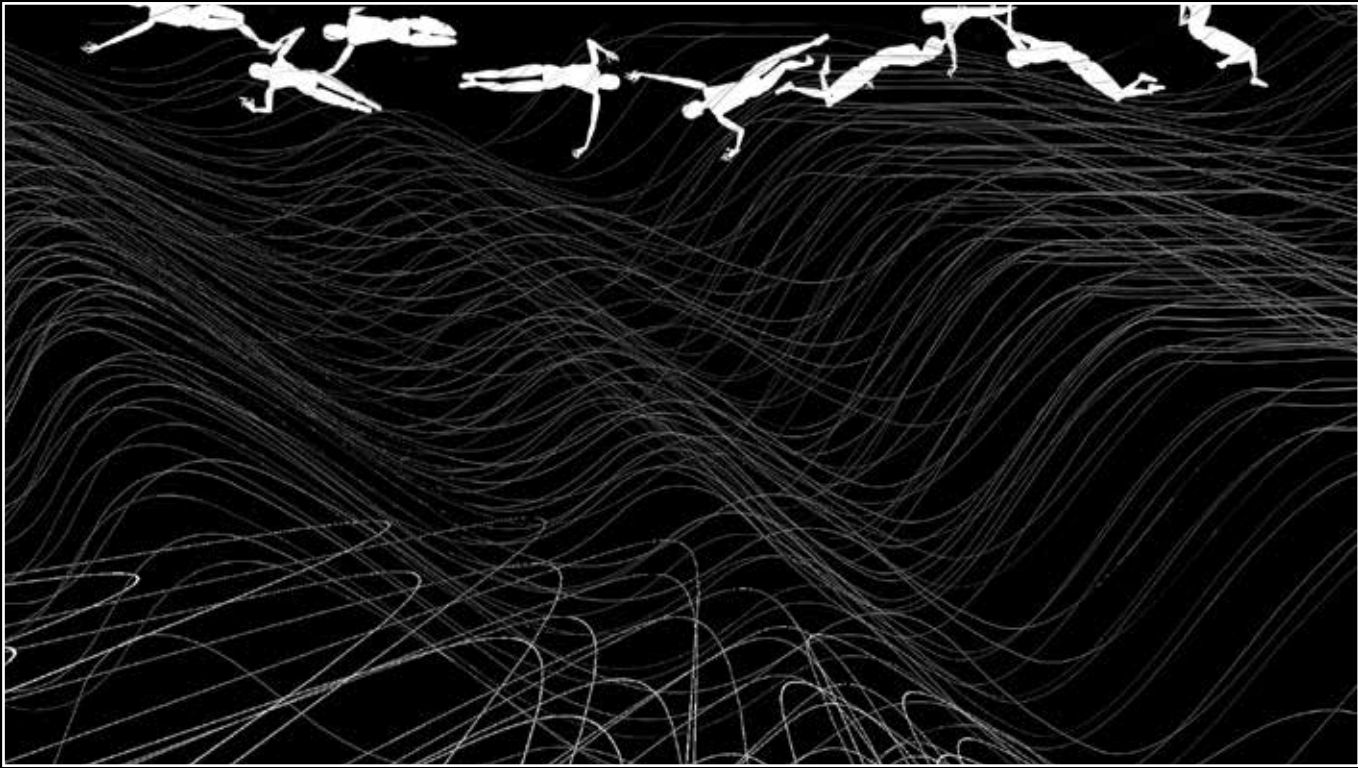
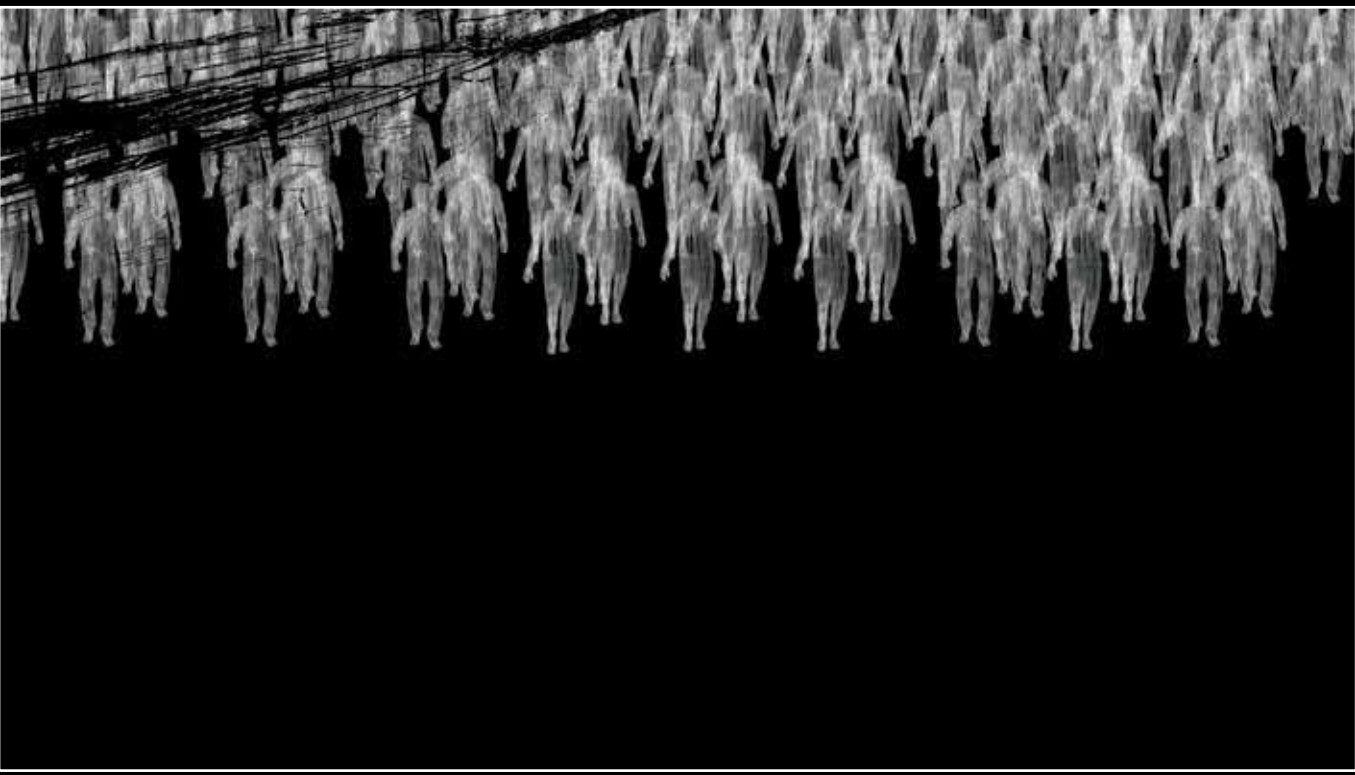
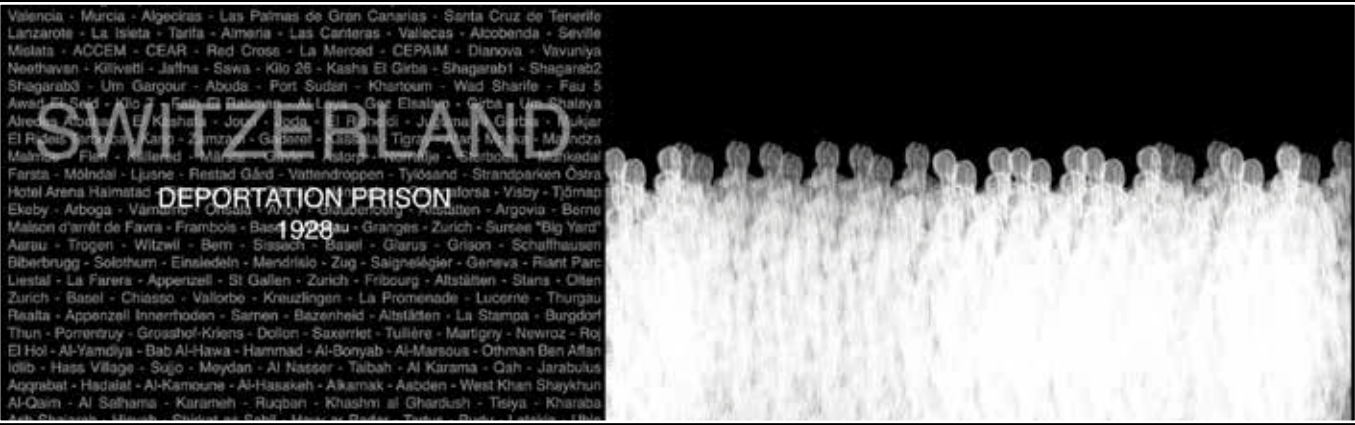
Barınak I, 60 x 50 cm, Kolaj - Beyaz kağıt üzerine siyah kağıt, 2017
Shelter I, 60 x 50 cm, Collage - Black paper on white paper, 2017

Barınak II, 60 x 50 cm, Kolaj - Beyaz kağıt üzerine siyah kağıt, 2017
Shelter II, 60 x 50 cm, Collage - Black paper on white paper, 2017

Barınak III, 60 x 50 cm,
Kolaj - Beyaz kağıt üzerine
siyah kağıt, 2017

Shelter III, 60 x 50 cm,
Collage - Black paper on
white paper, 2017

Yerleşik Geçicilik
Video enstalasyonu
Video: Full HD 3 & 2 boyutlu bilgisayar animasyonu
Süre: 38'04"
Video: Bengü Karaduman Ses: Serdar Ateşer
2017

Permanent Temporary
Video installation
Video: Full HD 3D & 2D computer animation
Duration: 38'04"
Video: Bengü Karaduman Sound: Serdar Ateşer
2017

Yara İzi
Medya enstalasyonu: 4 lcd ekranı & 4 raspberry pi
Video: rotoskopi animasyonu
Video loop'ları: 16" - 28" - 20" - 18"
2017

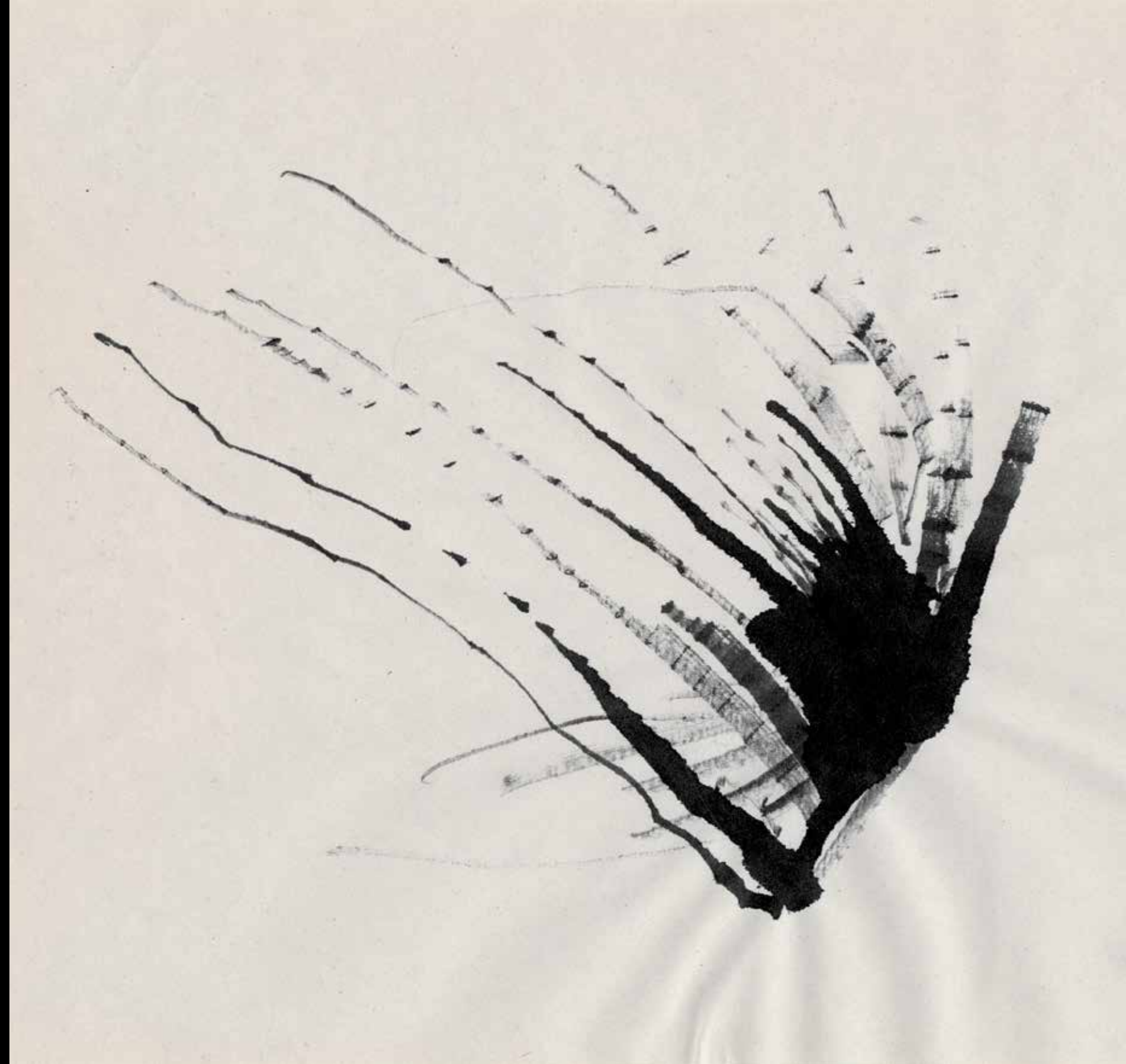
Scar
Media installation: 4 lcd screens & 4 raspberry pi's
Video: Full HD rotoscope animation
Video loops: 16" - 28" - 20" - 18"
2017

Sağır Ağıt
Video: Full HD rotoskopi animasyonu
Süre: 5'05"
2017

Deaf Lament
Video: Full HD rotoscope animation
Duration: 5'05"
2017

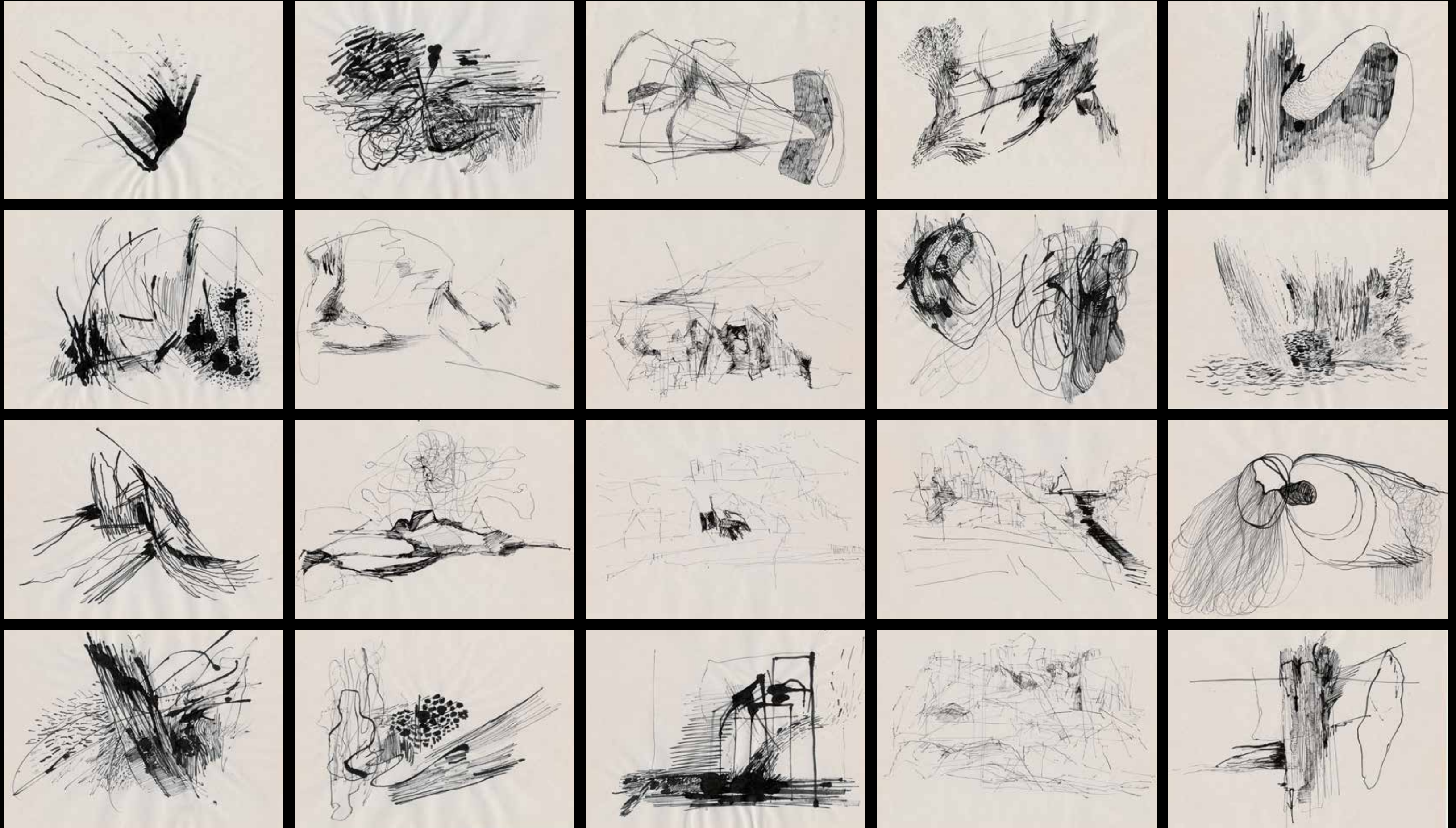

Yol Sutra, 384 x 10 cm, El yapımı akordiyon desen kitabı, Kağıt üzerine kurşun kalem, 2016

Path Sutra, 384 x 10 cm, Handmade akordeon drawing book, Pencil on paper, 2016

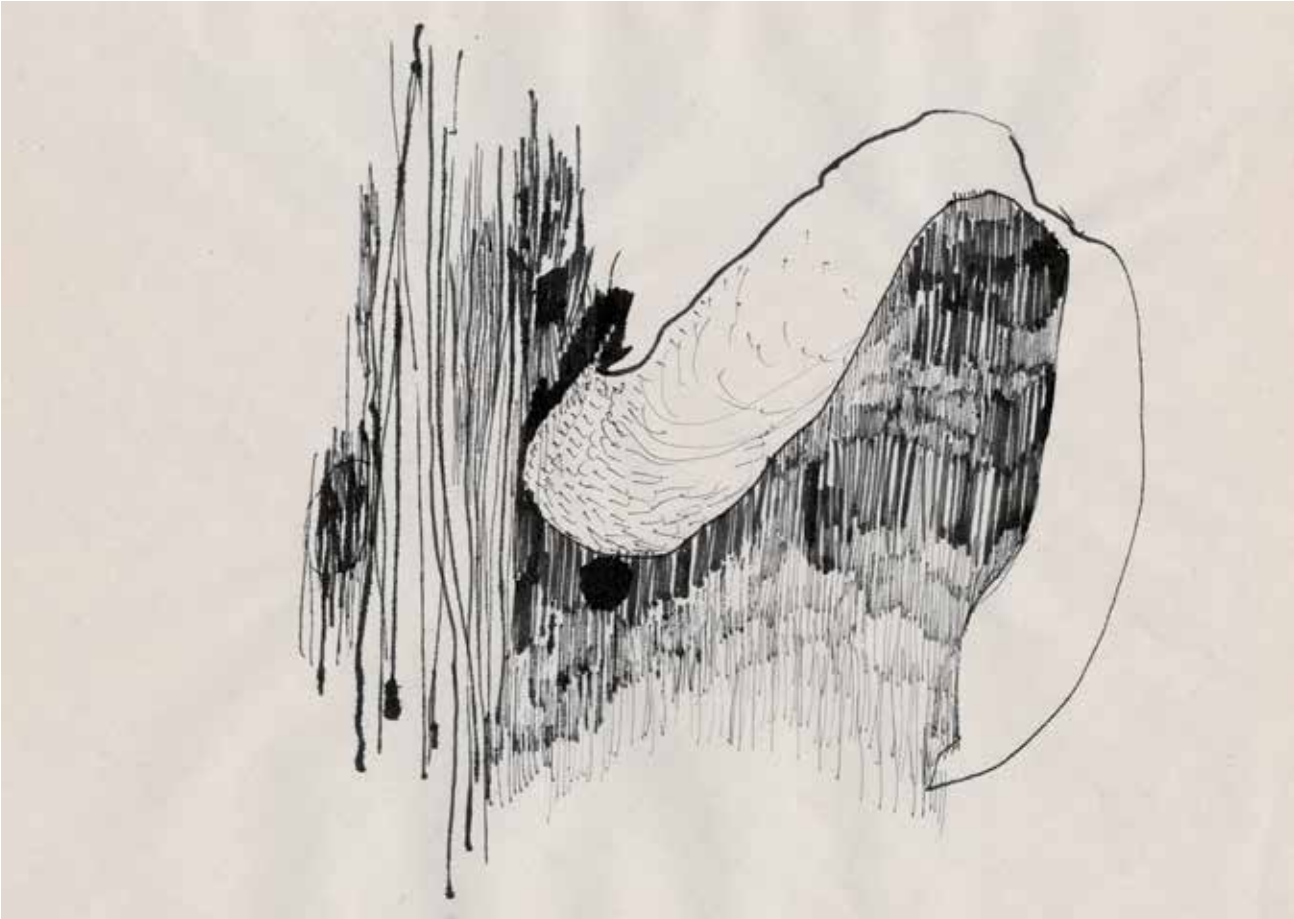
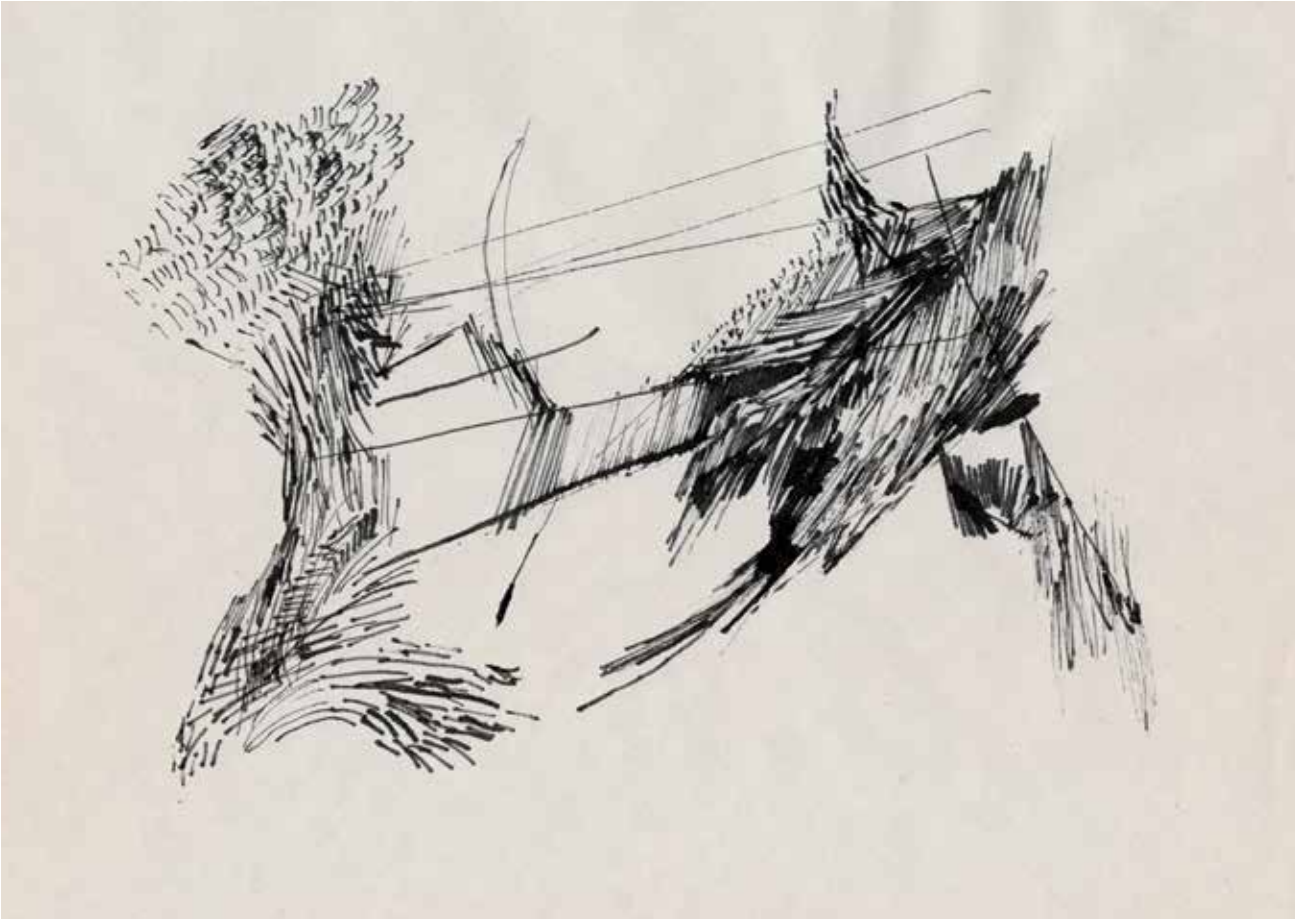
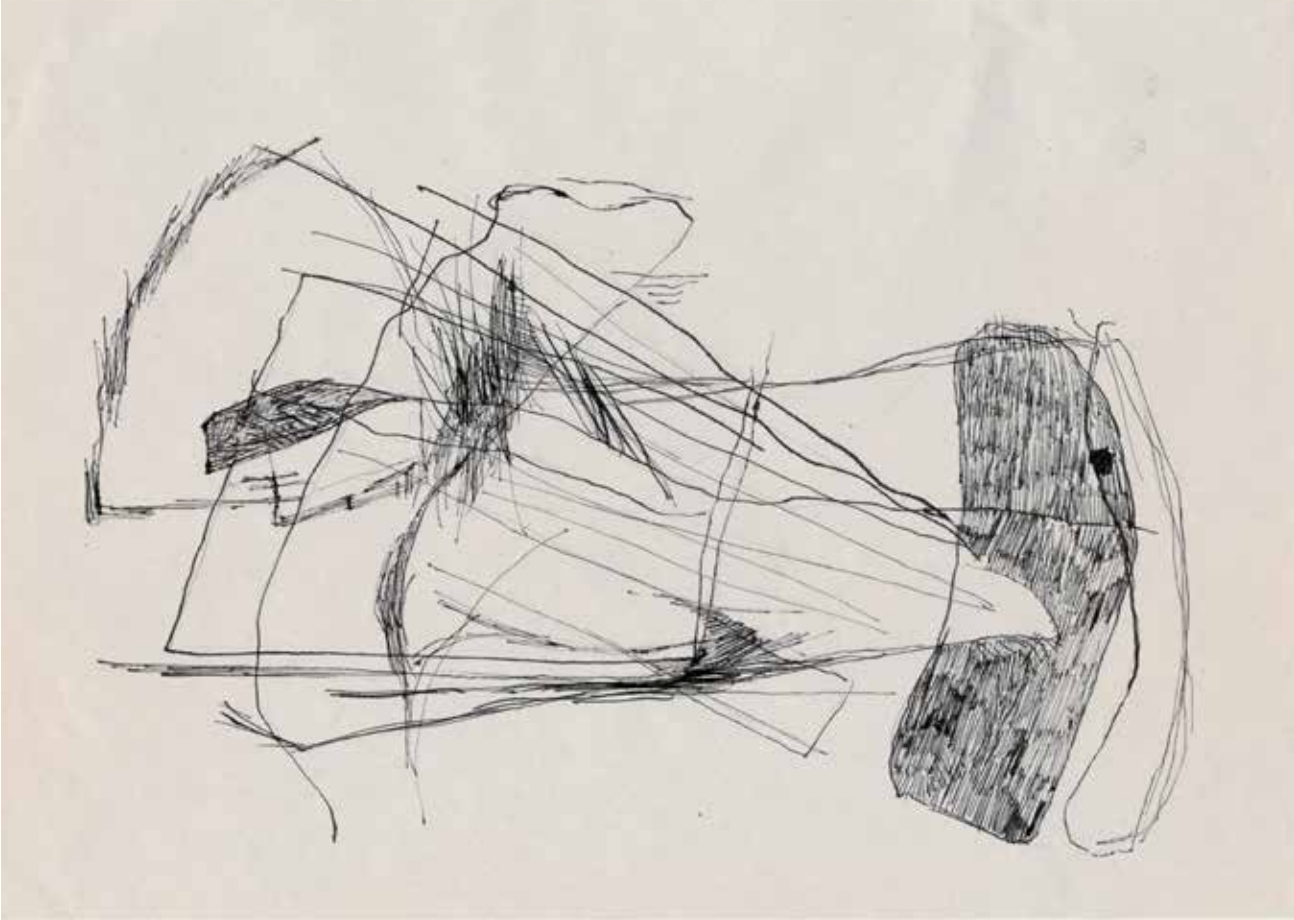

Mürekkep Tarlası, 29,7 x 21 cm x (20 desen), Kağıt üzerine mürekkep, 2016

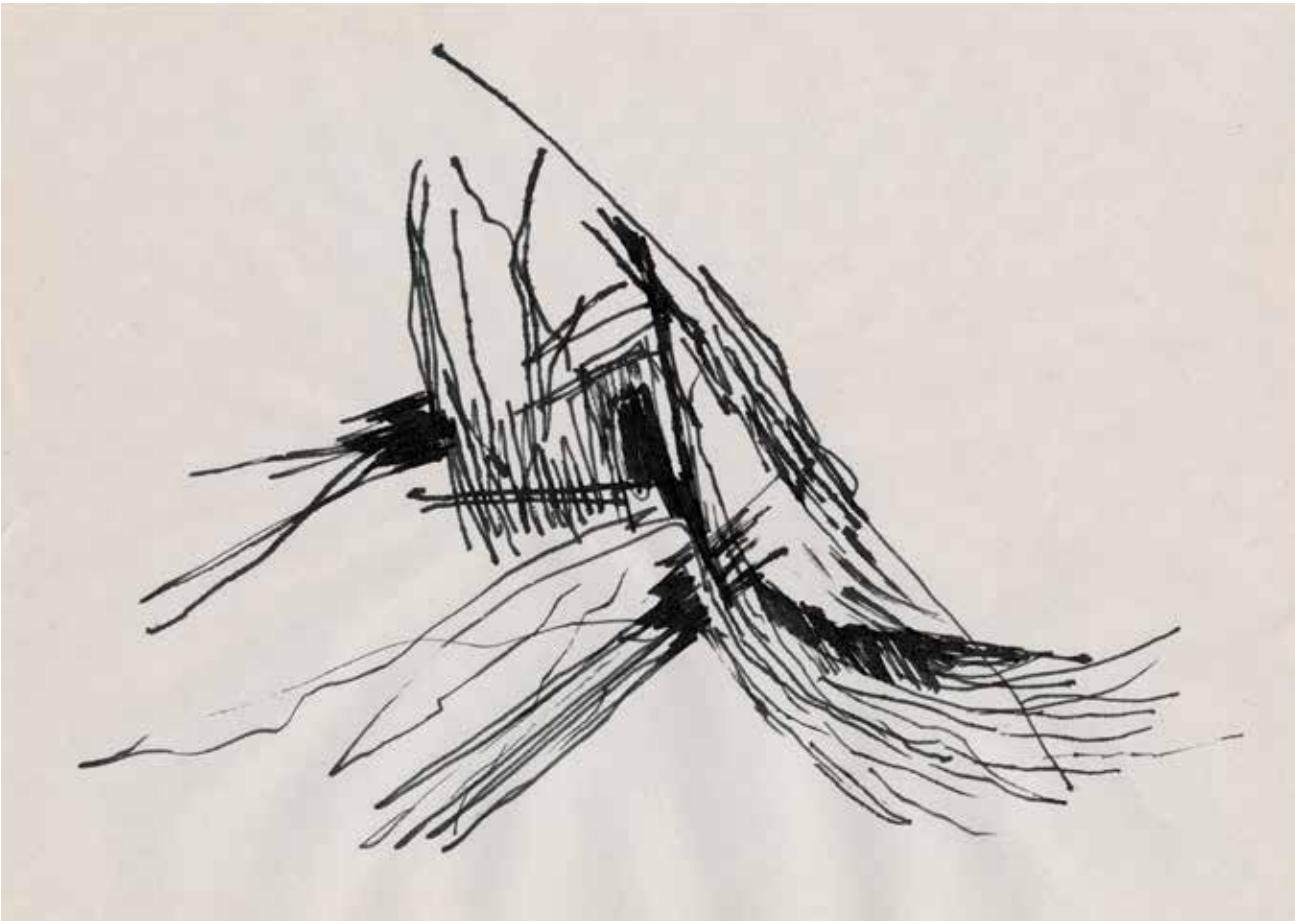
Ink Field, 29,7 x 21 cm x (20 drawings), Ink on paper, 2016

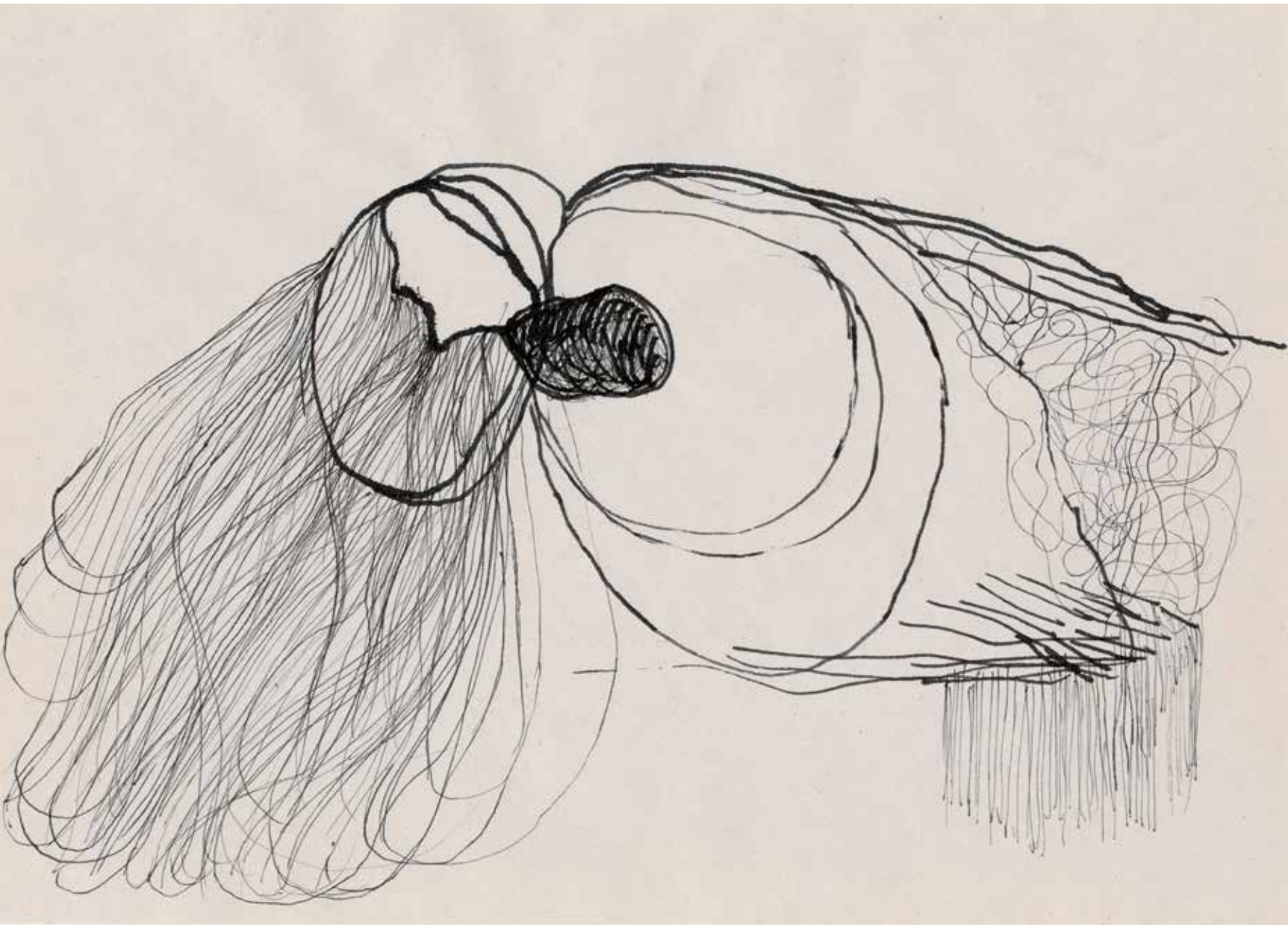

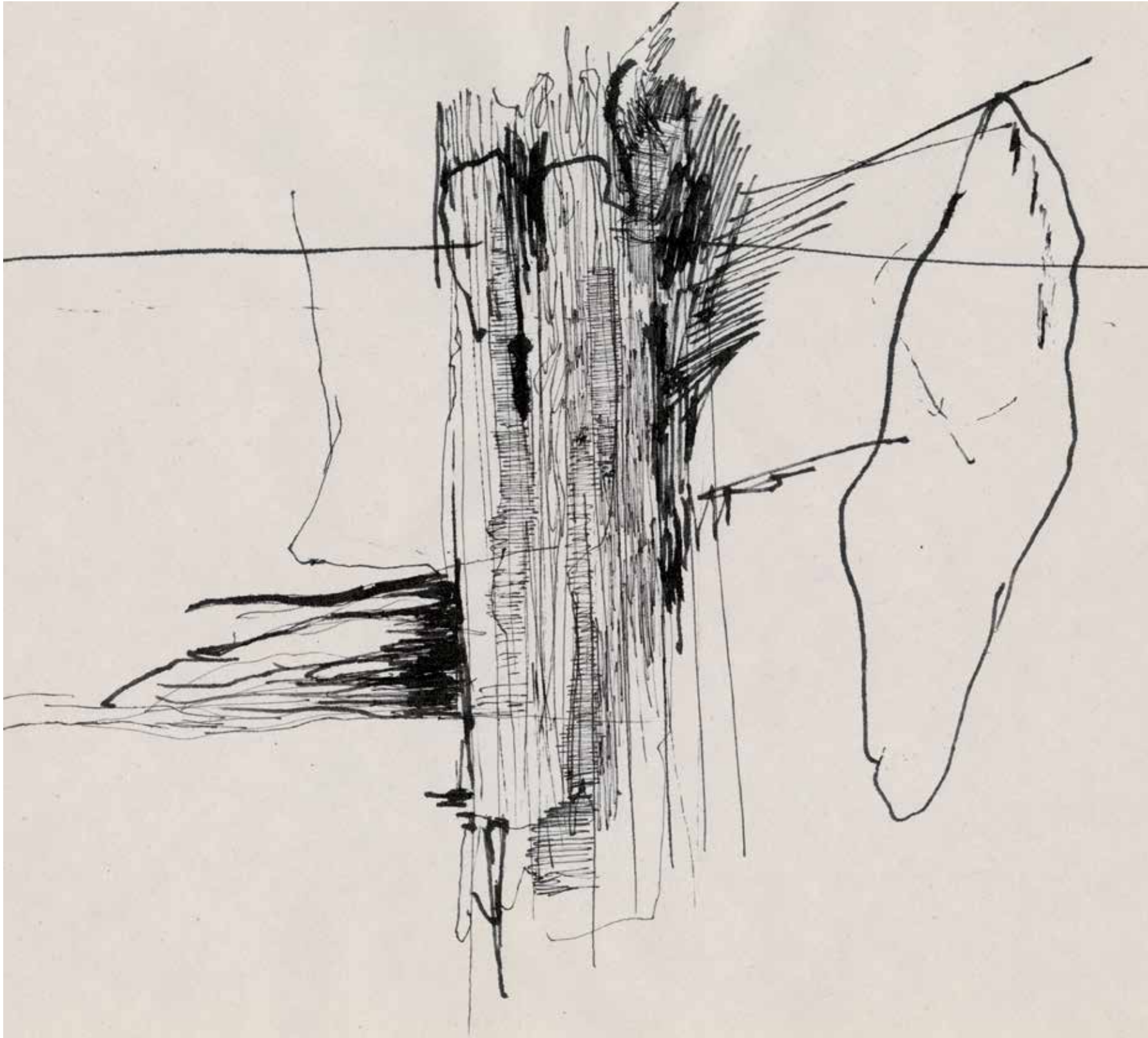

ECHO

Öykü Özsoy

“What [the child] needs to grow up is reality, the wholeness which exceeds all our virtue and all our vice. He needs knowledge; he needs self-knowledge. He needs to see himself and the shadow he cast. That is something he can face, his own shadow; and he can learn to control it and to be guided by it. So that, when he grows up into his strength and responsibility as an adult in society, he will be less inclined, perhaps, either to give up in despair or to deny what he sees, when he must face the evil that is done in the world, and the injustices and grief and suffering that we all must bear, and the final shadow at the end of all.”¹

Ursula K. Le Guin

Facing our shadow is difficult. The shadow is defined by Ursula K. Le Guin as “the other side of our psyche, the dark brother of the conscious mind”. Even if it sometimes tries to show up, we do our best to avoid hearing and seeing it. And yet our shadow stays on alert to remind us of its presence. When our awareness surrenders the state of semi-consciousness called sleep, the shadow finds its way through the depth of the dreams under different identities: it may come out as a friend, a wild wolf or a monster and attempts to make it self heard in our dreams. If we were willing to hear it, to prick up our ears to what it means, it would have a lot to say about ourselves, our weaknesses, ambitions, envies, dreams and disappointments; the stories of our shadow would give us many clues about the kind of person we are.

Carl Gustav Jung, who founded analytical psychology, was the student of the famous psychiatrist and psychoanalyst Sigmund Freud. Unlike Freud, he did not only define the unconscious as the repository where the repressed desires are locked. On the contrary, he described the unconscious as a real, comprehensive and rich level, the counterpart of the conscious sphere of the ego. The language of the unconscious and its “persons” are the symbols which our dreams communicate to us. Thus, studying these symbols is studying the relation between an individual and his unconscious. According to Jung, the unconscious is the “great guide, friend and adviser of the conscious”². We communicate with our unconscious through our dreams and, in Jung’s view, the dreams are filled with symbols carrying personal and archetypal meanings. For a process of individuation to be completed, one should be able to look deep into himself, into his inner self, that is to pursue his shadow. The shadow is the source of our animal, primitive instincts as well as the impulse of our creativity, enthusiasm and intuition. Looking at our shadow and accepting it is therefore not an easy task. Jung maintains that everyone has a shadow and that the less the shadow penetrates one’s life, the stronger and the darker it is; negating and neglecting the shadow strengthen it and turn it into a threat to the person’s

¹ Ursula K. Le Guin, “The Child and the Shadow”, The Quarterly Journal of the Library of Congress, vol. 32, No. 2 (April 1975), p. 148.

² Carl Gustav Jung, Man and His Symbols, p.10, Ferguson Publishing, 1964.

soul: the shadow refused by the consciousness is projected outwards onto others and it can take a noxious, destructive form. Knowing and facing our shadow is difficult for all of us, but it is a significant success.

In her artistic production, Bengü Karaduman is chasing the “shadow”. She both takes account with her own shadow and seeks to reveal the other side of the events kept in our social memory, their deepest, dark, unnoticed side. She scrutinises the social and psychological unrest created by these events; she doesn’t let them be forgotten, neglected. This unrest produces an echo by striking each of our lives. Even if we were unwilling to hear it or unable to perceive it in the disturbing noise around us, even if we sometimes deliberately try to forget it, it is there and Karaduman uses all means to make us notice it. Her works do not shout but they have a silent strength. In the narrative of her work, she starts by scrutinizing herself and communicates to us through different media. Her main source is the dream diaries she has been keeping since 2009. When the artist decided to record her conscious and unconscious experiences, she started by writing down the scenes of her dreams, the recurrent patterns. However, she then decided that the words were too weak to convey these scenes and she continued a visual diary with detailed drawings. Most often, in her dream diaries, the artist herself takes place at the centre of the scenes and communicates with a number of known and unknown objects, animals, persons and creatures around her. These drawings are sometimes shared as such with the viewers, but they are most often turned into black and white digital animations and video installations with objects like sculptures.

In her solo exhibition Echo, Bengü Karaduman shows some of her dream diaries in a four-screen installation entitled *Scar*. On each of the screens, we see the recurrent patterns of her dreams and we watch short animations where the artist finds herself in a difficult situation. In the different looping animations, the artist falls after being pushed by an invisible force, she stitches her wound with suture and needle and her teeth fall from her mouth, into her hands. Besides these animations that evoke nightmares, another animation starts with a birth scene, in which we see the artist from the back; when the birth is completed, the artist looks at us with a monkey in her arms. The monkey and the human, the savage and the “civilized” are together, inside us. All these dream scenes are images created by the feelings of insecurity, threat, decrepitude and our need for help and support, which reveal themselves in our dream. The suffocating scenes where the artist finds herself in a difficult situation are also reactions that we can understand, that our unconscious shows when events occur in our country or in the world, when we find ourselves helpless. While conveying to the viewer her own experience in her dream diaries and her feeling of despair towards these events, Karaduman also shares some of these events with the viewer in the exhibition. *Deaf Mourning* is a silent animation which displays the suffering of a mother of a boy who lost his life, killed by a bullet during a police intervention against a demonstration.

Women stand around the mother, who weeps and mourns in an endless swinging. The repetition and accumulation of pains, extinguishing the feeling of social justice, are symbolised by the movements of the mother.

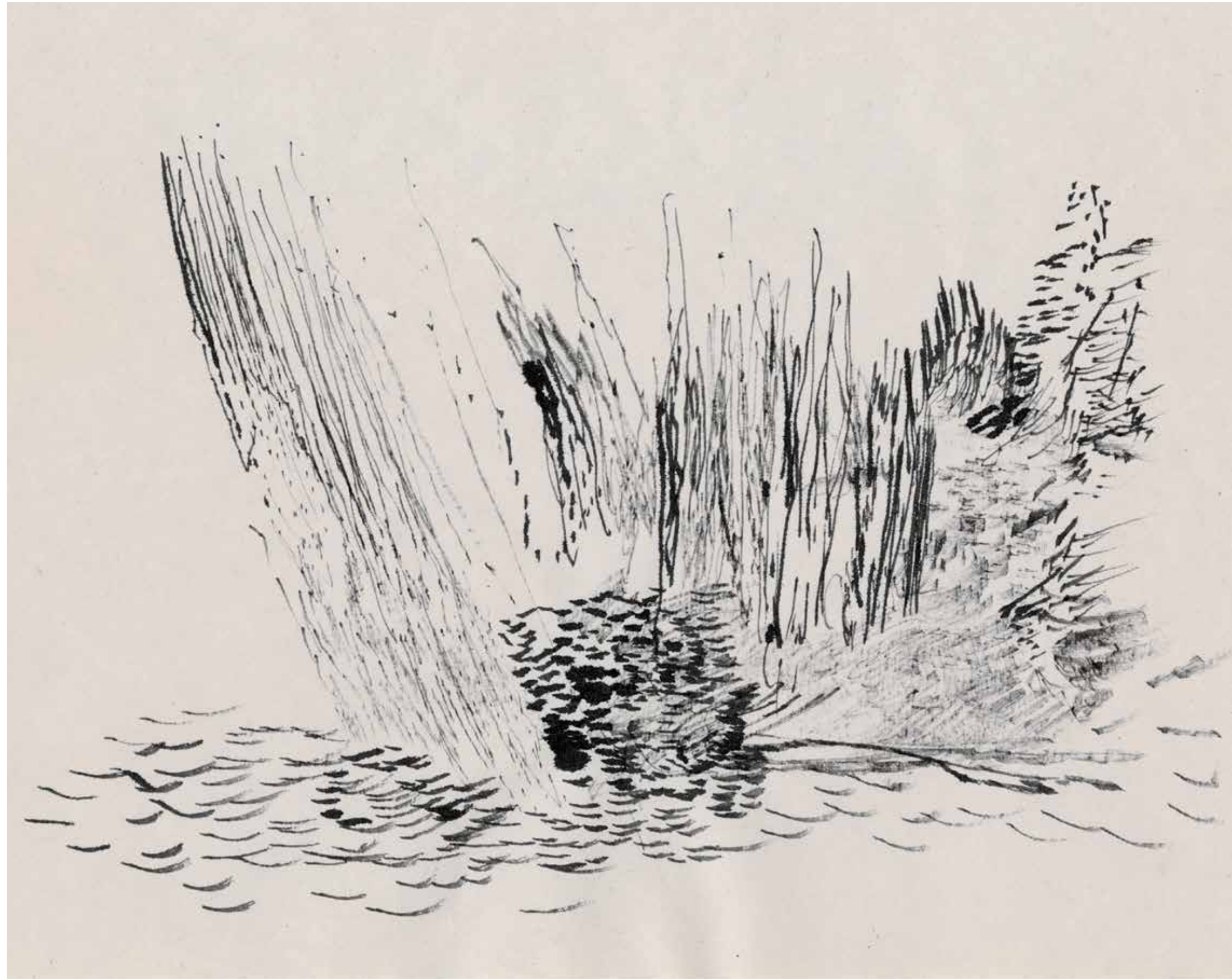
The video installation *Permanent Temporary* deals with the immense tragedy of the societies who are forced to leave their countries because their lives are threatened. According to the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), 65,6 million people have been forcibly displaced worldwide as a result of war, violence and persecution since the end of 2016. This is the highest wave of migrations since World War II and it means that a huge number of people need help. Even more tragically, 75 000 children travelling on their own or separated from their families have applied to asylum in various countries, an estimation which might well be much lower than the actual number. Most refugees live in camps under hard conditions and each refugee spends an average of 12 years in these camps. For her video installation, Bengü Karaman has investigated through various sources and has found 3003 refugee camps in the world and she has listed them according their countries, cities and characteristics. In the two-channel installation, while the names of the camps flow on one side, crowds of human silhouettes pass on the other side: some are able to reach the camp surrounded by barbed wire and isolated from their cities; others are not able to complete this journey. The collage Shelter is an artistic gesture where the artist has created small houses still in their constructing process, evoking the experiences of protection, refuge and preservation among the refugees.

The series of drawings and *Ink Field* and *Landscape* feature the artist’s attempt to go deep into the line and reach its purest state by removing all the ornaments. Quick and sharp brushstrokes draw lines and leave ink marks on the paper. These are the drafts that opened to the book *Path Sutra*. Sutra means thread in Sanskrit and the term is used for a condensed manual and text. *Path Sutra* is the linear expression of the stories collected by the artist on her life journey, of the ancient knowledge and the conscious and unconscious narratives, of the words that have been transmitted from generations to generations to help us walk on the path of life. Bengü Karaduman finds her life’s compass, the sense of her art production through a book of drawings superposed one to another, spreading in dramatic space created by the ink stains, the lines and the dots, which absorbs everything, from the black to the grey and then around the white. The book looks like a collection of hieroglyphs, evoking the era of the artist. There are the events, living and dead people that have been filtered from her life and have touched her; in these drawings, she finds a space and an expression for all the creatures, animals, things, plants and various objects, as well as the patterns of her dreams. If we go deep into the special visual language created by Karaduman, we will start to see and understand them. As all these elements talk to our unconscious as well,

they may find an echo in ourselves. We only need to surrender ourselves to the ink stains that spread under our eyes.

Using digital animation, the artist re-designs her research on the line. Thus, her 2-dimension drawings are imagined and turned in a new dimension with the help of the computer program. A new world opens to us: it is disordered, uncertain but when we go into it we notice familiar objects. The installation *Restless Landscape* that has been produced site-specifically for this space is composed of four patterns including elements distilled in the world around us. In the digital process used by Karaduman, the sound that she composed herself and the broken mirrors were added to the animation to encourage the viewer to observe the moving image more in depth. *Wet light*, the first work, describes the different forms of light as a spectrum, with changing rhythms; around the shining, trembling and dissolving spectrum of light, she alters the aspect of the creatures and objects and, in the middle of the screen, it starts raining on a silhouette that may well be the artist herself. In *The Sea Waves*, a sort of ghost ship starts moving and is tossed around by the waves, instead of following a direction. Under the effect of the waves, the ship appears and disappears far away, in a fluid way. Fog increases with the waves and absorbs everything around. Inside the fog, each bird which rises to the sky, flying with circular movements, is a pattern of the unconscious revealed in the dreams. In the middle of *Fog Birds*, a woman with a stick in her hand, maybe a shamanist or a wise woman, tries to control them and moves in a rhythmic way. The transience of time is the focus in *Metal Work*. A figure evoking the pendulum of a clock strikes with increasingly slow swinging the belly of time, represented as a half moon. It grinds it and turns it into thin threads. At the back, the noise of the building works and the shootings of people express the unrest of the crowds. *Restless Landscape* connects with the space, paving the way for poetic, metaphorical and sensory interpretations. It invites the viewer to confront with his own awareness, with personal and universal situations and feelings.

Our world is characterized by a dizzying and uncontrollable speed. We should agree that we are in the middle of a crisis. To imagine the future, we must embrace the present and use it to shape the future. Instead of settlement, we should consider nomadism, but “not only moving from one place to another”; the nomadism of the thoughts, feelings and values we believe in result in fragmented identities, which trigger loss of memory and rupture from common structures, and influence all the decisions that we take during our lives, as well as our attitude towards life. In this world full of uncertainties, in this process of destruction, reconstruction and in the cycle of transformations it entails, Bengü Karaduman moves forwards with the need of redefining the environment which surrounds her, her body and her soul. She processes the objects that she collected through her observations and transfers the intertemporal conscious and unconscious movements to her animations and her drawings, pursuing the shadow. Then she throws them towards us to see how we will react and she waits for the echo.

BİYOGRAFİ

1974	Almanya
1999-2004	New Media Arts (Yeni Sanatsal Medyalar), Hochschule der Bildenden Künste Saar, Saarbrücken, Almanya
1992-1997	Tiyatro Dekor ve Kostüm Tasarımı, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, İstanbul

Kişisel Sergiler

2014	“Ideas disperse in the universe”, Gallery Priska Pasquer, Köln
2013	“Hepimiz Aynı Gemideyiz”, Uluslararası Sanatçı Filmleri, İstanbul Modern, İstanbul
	“Gezegenler Bir İple Bağlıymış Bu Ağaca” Spot On 5, Borusan Contemporary, İstanbul
2011	“Soyu Tükenen Rüyalarım”, Maçka Sanat Galerisi, İstanbul
2010	“burdayım”, Outlet Gallery, İstanbul
2006	“Deep Inside”, Gallery Artboks, Aarhus
	“TV/Terminal Velocity”, Galerie Maerz, Linz
2005	“Deep Inside”, Galerie Eboran, Salzburg

Karma Sergiler

2017	“The Better Life”, Künstlerhaus Wien, Viyana
2016	“Lines of Passage” - “in medias res”, Elgiz Koleksiyonu, Municipality Mytilene Art Gallery, Midilli
2015	“Es war einmal ein Land” - “Once There Was a Country” - Heidelberger Kunstverein, Heidelberg
2012	“The Museum of Manufactured Response to Absence”, Museum of Modern Art (küratör: Ala Younis), Kuveyt
	“Treibsand”, Contemporary Art Space on DVD, Volume 02, Zürich
	“Sonuçlar Tesadüf Değildir”, Pilot Galeri, İstanbul
2011	“Hayal ve Hakikat”, İstanbul Modern, İstanbul
	“Hongkong Art Project”, Hongkong
2010	“13. Eylül”, Diyarbakır Sanat Merkezi, Diyarbakır
	“Home Works V”, Beirut Art Center, Beyrut
	“Etat d’ames: Une generations hors d’elle”, Beaux Arts de Paris L’ecole Nationale Superieure, Paris
	“Mind Models”, Borusan Art Center, İstanbul

2009	“Darbe”, Gallery Outlet, İstanbul
	“animation!”, Galerie der HBK Saar, Saarbrücken
	“Telaşa Mahal Yok”, Gallery Outlet, İstanbul
2007	“Bound By”, Basement, Viyana
	“A ve B neredeyse denk”, Altı Aylık (Alina Viola Grumiller ile), İstanbul
2006	“Welcome Home Laika”, Alt Aylık, İstanbul
2005	“Ortung04”, Galerie 5020, Salzburg
2004	“Ins Verhältnis Gesetz”, T-Systems, Philine Sollmann ile, Saarbrücken
2001	“Gegen den Strich“, Frauenmuseum, Bonn

Video Gösterimleri

2014	“Empathie: une solution à la crise?”, Institut des Lettres et Manuscrit, Paris
2013	Artists’ Film International, V Edizione, Galleria d’Arte Moderna e Contemporanea di Bergamo, Bergamo
	Artists’ Film International, City Gallery Wellington, Wellington
	Artists’ Film International, Whitechapel Gallery, Londra
2012	İstanbul Modern @ Eye Film Institut, “The Headless Women”, Amsterdam
2010	Mobile Archive, Pristina 2010 Videographies21, Liege
	“ŞEBEKE_ Itineraires: Bosphore – Turquie”, Maison des Artes George Pompidou, Cajarç
2009	“Mobile Archive” - Art in General, New York
2008	Bild-Rausch, Saarbrücken
2007	The Carnival of E- Creativity, (küratör: Nomad TV - Network Project), Yeni Delhi
2006	“Conscious in Coma”, (küratör: Nomad TV- Network Project), Goethe Institut, İstanbul

BİOGRAPHY

1974	Germany
1999-2004	New Artistic Media, Fine Art Academy Saar, Neue Künstlerische Medien, Hochschule der Bildenden Künste Saar, Saarbrücken, Germany
1992-1997	Stage and Costume Design, Mimar Sinan University, İstanbul

Solo Exhibitions

2014	“Ideas disperse in the universe”, Gallery Priska Pasquer, Köln
2013	“We are All in the Same Boat”, Artist Film International, İstanbul Modern, İstanbul
	“The Planets are Attached to This Tree”, Spot On 5, Borusan Contemporary, İstanbul
2011	“The End of my Extinct Dreams”, Maçka Sanat Galerisi, İstanbul
2010	“I’m Here”, Outlet Gallery, İstanbul
2006	“Deep Inside”, Gallery Artboks, Aarhus
	“TV/Terminal Velocity”, Galerie Maerz, Linz
2005	“Deep Inside”, Galerie Eboran, Salzburg

Group Exhibitions

2017	“The Better Life”, Künstlerhaus Wien, Vienna
2016	“Lines of Passage”-“in medias res”, Elgiz Collection, Municipality Mytilene Art Gallery, Lesvos
2015	“Es war einmal ein Land” - “Once There Was a Country”, Heidelberger Kunstverein, Heidelberg
2012	“The Museum of Manufactured Response to Absence”, Museum of Modern Art (curated by Ala Younis), Kuwait
	“Treibsand”, Contemporary Art Space on DVD, Volume 02, Zurich
	“Consequence is no Coincidence”, Pilot Gallery, İstanbul
2011	“Dream and Reality”, İstanbul Modern, İstanbul
	“Hongkong Art Project”, Hongkong
2010	“13. Eylül”, Diyarbakır Sanat Merkezi, Diyarbakır
	“Home Works V”, Beirut Art Center, Beirut
	“Etat d’ames: Une generations hors d’elle”, Beaux Arts de Paris L’ecole Nationale Superieure, Paris
	“Mind Models”, Borusan Art Center, İstanbul

2009	“Coup”, Outlet Gallery, İstanbul
	“animation!”, Galerie der HBK Saar, Saarbrücken
	“No Room for Panic”, Gallery Outlet, İstanbul
2007	“Bound By”, Basement, Vienna
	“A and B is almost equal”, Altı Aylık, (with Alina Viola Grumiller), İstanbul
2006	“Welcome Home Laika”, Alt Aylık, İstanbul
2005	“Ortung04”, Galerie 5020, Salzburg
2004	“Ins Verhältnis Gesetz“, T-Systems with Philine Sollmann, Saarbrücken
2001	“Gegen den Strich“, Frauenmuseum, Bonn

Screenings

2014	“Empathie: une solution à la crise?”, Institut des Lettres et Manuscrit, Paris
2013	Artists’ Film International, V Edizione, Galleria d’Arte Moderna e Contemporanea di Bergamo, Bergamo
2013	Artists’ Film International, City Gallery Wellington, Wellington
	Artists’ Film International, Whitechapel Gallery, London
2012	İstanbul Modern @ Eye Film Institut, “The Headless Women”, Amsterdam
2010	Mobile Archive, Pristina 2010 Videographies21, Liege
	“ŞEBEKE_ Itineraires: Bosphore - Turquie”, Maison des Artes George Pompidou, Cajarç
2009	“Mobile Archive”, Art in General, New York
2008	Bild-Rausch, Saarbrücken
2007	The Carnival of E- Creativity, (curated by Nomad TV-Network Project), New Delhi
2006	“Conscious in Coma”, (curated by Nomad TV- Network Project), Goethe Institut, İstanbul

